

சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர் பண்பாடு

TAMILAR CULTURE IN SANGAM LITERATURE

து. செல்வராணி,

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்,

ரோஸ்மேரி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

திருநெல்வேலி – 7 தமிழ்நாடு, இந்தியா

மின்னஞ்சல்: selvajohn1980@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியம் என்பது வாழ்விலிருந்து எழுவதும் வாழ்க்கைக்கானதும் ஆகும். எனவே இலக்கியங்களின் வழியாகத்தான் தமிழ்ச் சமூகத்தினுடைய வாழ்வியல் பண்பாட்டு வரபுகளையும், இன்ன பிற வரலாற்றையும் சமூகக் கட்டமைப்பையும் கூடச் செய்ய முடியும். இதனால்தான் இலக்கியம் என்பது சமுதாய உருவாக்கத்தின் ஓர் அங்கமாகக் கருதப்படுகிறது. இலக்கிய உருவாக்கம் இல்லாத சமுதாய உருவாக்கம் முழுமையானதாகக் கருதப்படுவதில்லை. இத்தகைய இலக்கியங்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் எல்லாக் காலக் கட்டங்களிலும் தொடர்ந்து தனக்கான பங்களிப்பைச் செய்து கொண்டே இருக்கின்றன. இதனால்தான் தமிழ்ச் சமூகத்தினுடைய இலக்கிய வரலாற்றையும் ஓரளவாவது மீட்டெடுக்க முடிந்துள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தினுடைய எல்லாக் கூறுகளையும் முழுமையாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றது என்று அறுதியிட முடியாவிட்டாலும் கூட இவற்றில் சமூகம் சார்ந்த அத்துணை விசயங்களும் பிரதிபலிக்கவே செய்கின்றன. பழந்தமிழர் வாழ்வு நிலம் சார்ந்து அமைந்தது. ஐந்நில வாழ்வே ஐந்திணைகளாக மலர்ந்து மணம் பரப்பியது. இத்தகைய திணை சார்ந்த வாழ்வியலைத்தான் சங்க இலக்கியம் கட்டமைத்துள்ளது. வாழும் நிலத்தின் இயல்புக்கு ஏற்றவாறு மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் பண்பாடும் அமையும் என்பது வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் முடிவாகும். மக்கள் வாழ்வியலின் இன்றியமையா கூறுகளான உறைவிடம் உணவு, உடை, தொழில், விழாக்கள், தெய்வம், மொழி, அரசியலமைப்பு, விருந்தோம்பல், ஒற்றுமை உணர்வு போன்ற பண்பாட்டுக் கூறுகள் அமைகின்றன. சங்கத்தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகளுள் சிலவற்றை மையப்படுத்தியதாக இவ்வாய்வுரை அமைகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்

இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம், சங்க இலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் வரலாறு

Abstract

Literature arises from life and is essential for life itself. Thus, it is through literature that we can intertwine the cultural values and historical narratives of the Tamil community and its social structures. For this reason, literature is considered a component of societal formation. A society without literary creation is not regarded as complete. Such literatures continuously contribute to all phases of Tamil society. This has allowed for a partial rescue of the literary history of the Tamil community. Although one cannot definitively state that classical literature has recorded all aspects of Tamil society, it indeed reflects significant societal elements. The ancient Tamils' way of life was deeply connected to the land. The way of life across the five regions flourished, spreading fragrance. It is this region-based way of life that classical literature has shaped. Historians conclude that the lifestyle and culture of the people are shaped by the nature of the land they inhabit. Essential cultural aspects of people's livelihoods include shelter, food, clothing, employment, festivals, deities, language, political systems, hospitality, and a sense of unity. This discourse centers around some of the cultural elements of classical Tamils.

Keywords

Literature, Tamil Literature, Sangham Literature, Tamil Culture, Tamil History

சங்ககாலம்

சங்கம் என்பது அறிஞர்கள் பலர் கூடி உண்டாக்கும் அமைப்பு. தமிழ்ச் சான்றோர்கள் பழந்தமிழ் நாட்டில் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் மொழியை வளர்த்தனர் என்று களவியல் உரையே நமக்கு முதன்முதலில் முச்சங்கங்கள் பற்றிய தெளிவினைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பனுவல்கள்

சங்க காலத்தியப் பனுவல்களில் ஒன்றாகிய எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் நம் தமிழ்ச் சமூக மக்களுடைய வாழ்வியல் பண்பாட்டு மரபுசார் செயற்பாடுகளையும், அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள்,

நம்பிக்கைகள் சார்ந்த உள்ளத்து உணர்வுகளையும் அறிந்து கொள்ள உதவுகின்ற விதத்தில் சங்கப் பனுவல்கள் அனைத்தும் முன்வந்து நிற்கின்றன.

பண்பாடு விளக்கம்

“பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயல்படும்போது உண்டாகும் நடத்தை முறைகளின் சேர்மமாகும். இது அந்தந்தச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமே உரியது... மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகக் குழுவாகச் சேர்ந்து கற்ற நடத்தைமுறைகளும், உருவாக்கிய வழக்கங்களும், பழக்கங்களும், மரபுகளும் சேர்ந்த ஒரு தொகுதியே பண்பாடு ஆகும்”¹.

உணவு

நிலம் சார்ந்து தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்ட பழந்தமிழர் அந்நிலம் சார்ந்த உணவுப் பொருட்களையே வாழ்வியல் ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்ததை சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

“தேனினர் கிழங்கினர் ஊன் ஆர்வட்டியர்

சிறுகட் பன்றிப் பழுதுளி போக்கி!! (மலை 153-154)

எனவரும் மலைபடுகடாம் பாடலடிகள் குறிஞ்சி நிலத்தவரின் உணவு வகைகளான தேன், கிழங்கு, மாமிசம் போன்றவற்றையும் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

நம் படைப்பைத் தேன்மயங்கு பாலினம்” (ஐங் 203) எனவரும் பாடலடி தேன் முக்கிய உணவுப் பொருளாக இருந்ததைக் காட்டுகின்றது. தேன் சிறந்த மருந்துப் பொருளாகவும் விளங்கியது. உடும்பு, முயல் இவற்றோடு ஈயலும் உணவுப் பொருளாக சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்ததை நற்றினை முல்லைத் தினைப் பாடல் பின்வருமாறு பதிவு செய்கின்றது.

“உடும்பு கொலீஇ வரிநுணல் அகழ்ந்து

நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி

எல்லு முயல் எறிந்த வேட்டுவன் சவல

பல்வேறு பண்டத் தொடை மறந்து இல்லத்து

இருமடைக் கள்ளின் இன்களி செருக்கும்

வன்புலக் காடு நாட்டதுவே” (நற்:59)

என்று உணவின் வகைகளையும் சிறப்புகளையும் இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆடை

சங்ககாலத்தில் ஆடையில் தூய்மையையும் மென்மையையும் விரும்பினர். குறிப்பாக பட்டாடைகள் சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டன. நல்லியக்கோடனின் வள்ளல் தன்மையைச் சுட்டவரும் கவிஞர் அவன் பரிசிலர்க்குக் கொடுக்கும் ஆடையானது மூங்கிலின் உட்பட்டையை உரித்தாலென்ன தன்மையது என்பதை,

“----- மாக இல்
காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை உடீஇ”

என்று விளக்குகிறார். மேலும் (சிறுபாண் 235-236) பாம்புத்தோல் போன்ற மெலிதான ஆடைகள் வழக்கத்தில் இருந்தமையும் அவற்றில் பூத்தொழில் செய்யப்பட்டிருந்ததையும்

“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து
அரவுரியன்ன அறுவை நல்கி – (பொருநர் 82-83)

எனவரும் பாடலடிகள் பதிவு செய்கின்றன.

புரவலர்களுக்கு இரவலர்களுக்கும் பட்டாடை அளித்து சிறப்பித்தமைக்குச் சங்க இலக்கியம் சான்றாக விளங்குகின்றது. இதனை,

“கொட்டை கரைய பட்டுடை நல்கி”
(பொருநர் 155)

“ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்”
(பெரும்பாணா 469)

ஆடைகள் மிக நுண்ணிய நூலினால் நெய்யப்பட்டிருந்தமையை மலைபடுகடாம் பின்வருமாறு சுட்டுகின்றது.

விருந்தோம்பல்

தமிழர்களுக்கே உரித்தான தலைசிறந்த பண்புகளுள் ஒன்று விருந்தோம்பல். தமிழர்கள் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினரை

முகமலர்ச்சியுடன் அகமகிழ்ந்து வரவேற்று வயிறார உணவு படை மகிழும் உயர் பண்புடையவர்களாவர்.

பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் தம்பாற் பரிசில் பெறுதற் பொருட்டு வருபர்வகளுக்கு வரையறையில்லாமல் தாம் வேண்டுமளவு உணவு விரும்பிக் கொடுத்ததைப் பாலைக் கௌதமனார் தம் பாடல் வழி விளக்குகிறார்.

“வருநர் வரையர் வார வேண்டி
விருந்துகண் மாறா துணீஇய பாசவர்
ஊனைத் தழித்த வானிணக்கொழுங்குறை
குய்யிடு தோறு மானா தார்ப்பக்
கடலொலி கொண்டு செழுநகர் நடுவண்
அடுமை யெழுந்த வடுநெய் யாவுதி

நிலைபெறு கடவுளும் விழைதகப் பேணி”

(பதிற்று., பா.எ.28-35)

என்றும் போற்றப்படுவது பண்டைத்தமிழரின் விருந்தோம்பல் பண்பு.

மலைகளில் வாழும் குறவர்கள் வரும் விருந்தினர்களை மகிழ்வுடன் வரவேற்று தாம் சமைத்த மாமிசத்தையும் தினையரிசிச் சோற்றையும்; வழங்குவர். பலநாள் உறவுடையவர் போன்று புதியவர்களையும் ஏற்றுக்கொள்வர் என்பதையும் பின்வரும்,

“நும்இல் போல கேளாது கெழீஇ
சேட் புலம்புஅகல இனிய கூறி
பருஉக்குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையொடு
குருஉக்கண் இறடிப் பொம்மல் பெறுகுவீர்”

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம்.

மகளிர்தம் இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினரைத் தத்தம் பிள்ளைகளை;க் கொண்டு முறை சொல்லி அழைக்கச் சொல்லி, அவர்களுக்கு வேண்டுவன நல்கி உபசரித்து அனுப்பினர். இதனை மலைபடுகடாம் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

“அகம்பலி உவகை ஆர்வமொடு அளைக,
மகமுறை தடுப்ப, மனைதொறும் பெறுகுவீர்

(மலை 184-185)

மேலும் விருந்தினரை வழியனுப்பும்போது அவர்கள் பின்னால் 7 அடி பின்சென்று வழியனுப்பும்முறை குறித்து (பொரு.166) பொருநாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. நன்னன் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவன். தன்னை நாடி வந்தோரை முதல்நாள் உபசரித்தது போல எத்தனை நாள் தங்கியிருப்பினும் உபசரிக்கும் தன்மையாளன். கூத்தர் போன்றோருக்கு வெண்ணெல் அரிசியோடு கலந்த மாமிச உணவைக் கொடுத்து உண்ணச் செய்கிறான் என்பதை மலைபடுகடாம்,

“தலைநாள் அண்ணபுகலொடு வழிசிறந்து
பலநாள் நிற்பினும் பெறுகுகிவிர் நில்லாது” (மலை 563-566)

எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறு தமிழர்களின் உணவு முறையில் பண்பாட்டுக் கூறுகள் வாழ்வோடு இயைந்த நிலையிலே காட்சித்தருகின்றன.

பிறர் நலம் பேணல்

சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் போரில் பெற்ற செல்வங்கள் வீரர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் வாரி வழங்கியதோடு பெருஞ்சோறு படைத்தும் மகிழ்ந்தனர்.

“சிறியகட் பெறினே எமக்கீயம் மன்னே

பெரியகட் பெறினே

யாம் பாடத்தான் மகிழ்ந்து உண்ணும்

மன்னே”

(புறம் 235:1-6)

என்று தம்மை ஊட்டி மகிழும் அதியமானின் அன்புத் திறத்தைப் பாடுகிறார் ஔவையார்.

கானவன் அம்பெய்திக் கொணர்ந்த முள்ளம் பன்றியின் மாமிசத்தைக் கொடிச்சி, கிழங்கோடு சிறுகுடியினர் பலருக்கும் பகிர்ந்து அளித்தலை,

கானவன் எய்த முளவு மான்கொழுங்குறை
 தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி கிழங்கொடு
 காந்தன் அம் சிறுகுடிப் பகுக்கும் (நற்:8-10)

என்று நற்றிணைப் பாடல் பதிவு செய்கின்றது. இத்தன்மையில் மதுவாயினும் மாமிசமாயினும் அனைவரும் ஒன்று கூடிப் பங்கிட்டு அகமகிழும் இயல்பினைப் பதிவு செய்கின்றது சங்க இலக்கியம்.

கள்ளண்ணுதல்

கள்ளண்ணுதல் தீதென கருதப்பட்ட இடைக்கால கருத்து புறக்கணிக்கப்பட்டு இன்று நாகரீகத்தின் அடையாளச் சின்னங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இப்பண்பு பண்டைத் தமிழரால் போற்றப்பட்டது என்பதை,

“உண்டோன தான் நறுங்கள்” (புறம்:34)

என்று இனிய கள்ளை அருந்தும் தலைவன் சுட்டப்படுகிறன்றான்.

மேலும் பெண்களும் மது அருந்தி மகிழ்ச்சிமையை,

“சிறியகட் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே” (புறம் 335)

என்று ஔவையாரும் பாடுகின்றார்.

“துடியின் அடி பெயர்த்து தோள் அசைத்துத் தூக்கி”
 அடு நறா மகிழ் தட்ப ஆடுவாள் தகைமையின்”

(பரி 21:19-20)

என்று நடனமாடும் பெண்கள் மது அருந்தியமையைப் பரிபாடல் பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றன. மது சங்க காலத்தில் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் உணவாகவே கொள்ளப்பட்டது என்பதை,

“குறி இறைக் குரம்பைக் குரவர் மாக்கள்
 வாங்கு அமைப் பமுனிய தேறல் மகிழ்ந்து
 வேங்கை முன்றில் குரவை அயரும்”

(புறம் 129:1-3)

எனவரும் முடமோசியார் பாடலும் விளக்குகின்றது. சங்க உணவுப் பொருட்களில் மகிழ்வினை கொடுப்பதற்காக உண்ணப்பட்ட கள்ளினை நாஸ்தோறும் அருந்தும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்தமையையும் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

விழாக்கள்

“விழாக்கள் என்பன மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து நடத்தும் கூட்டுச்சடங்குகளிலிருந்து தோன்றியனவாகவே உள்ளன. ஒரு சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி, மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றை அச்சமுதாயம் காலங்காலமாகப் போற்றிக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் விழாக்களின் வழி அறிய இயலும்”³.

சடங்குகளைப்போலவே விழாக்களும் மக்களின் வாழ்வில் மிகுந்த செல்வாக்கு உடையதாக இருக்கின்றன. மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல்வேறு விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். மனித உறவுகளை வளர்க்க விழாக்கள் தேவைப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் சங்ககால மக்கள் கொண்டாடிய விழாக்கள் பற்றி இப்பகுதி எடுத்துரைக்கவுள்ளது.

கார்த்திகை திருவிழா

தமிழர்கள் கொண்டாடிய விழாக்களில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்ற இவ்விழாவானது, அடிப்படையில் சமய விழாவாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இவ்விழாவினை இன்றும் நாம் கடைபிடித்தும் வருகிறோம். இவ்விழாவானது கார்த்திகை மாதத்தில் நடைபெற்ற விழாவாகும். வீடுகளும் தெருக்களும் ஒளிவிளக்குகளால் அழகுறுத்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்கு ஆதாரமாக அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றும் நமக்கு சான்று பகர்கிறது.

“மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர, மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக்குறுத்து, மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதார்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழாவுடன் அயர”

(அகம் 141)

தை நீராட்டுவிழா

இத்தகைய நீராட்டு விழாவானது இளம்பெண்கள் தங்களுக்கு கணவனாக வரவேண்டிய ஆண்மகன் நற்பண்புடையவனாக இருக்க வேண்டும் என நோன்பிருப்பதாகும். இளம்பெண்கள் தங்களது தோழியர்களுடன் ஊரிலுள்ள குளத்தில் தைத் திங்களில நீராடி இவ்விழாவினைக் கொண்டாடினர் என்பதை சங்ககால நூலான ஐங்குறுநூறு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

**“நறுவீ யைம்பான மகளி ராடும்
தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மார்பே” (ஐங்குறு :84)**

மேலும் நற்றிணை, கலித்தொகை பாடல்களிலும் இச்சான்றுகள் கிடைப்பதன் மூலம் அக்காலத்தில் இவ்விழாவானது சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது.

திருவோணம் விழா

திருவோணம் விழா சங்ககாலத்தில் கொண்டாடப்பட்டுள்ளதாக பத்துப்பாடகு நூலான மதுரைக்காஞ்சியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விழாவானது தற்போது கேரளத்திலும், தமிழகத்திலும், மற்ற தென் மாநிலங்களிலும் ஆங்காங்கே கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இவ்விழாவானது திருமாலுக்கு உரியதாகக் கருதப்படுகிறது.

**“கணங்கொள் அவுணர்க் கடந்தபொலந்தார்
மாயோன் மேய ஒண நன்னாள்” (மதுரைக்காஞ்சி – 591)**

என்ற வரிகளானது கருமை நிறமுடைய திருமாலை குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஒணம் விழா திருமாலுக்கு எடுக்கப்பட்டது தெளிவு. இளவேனில் விழா

இளவேனில் காலமானது காமவேளுக்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்விழா பற்றி பரிபாடலில் காமன் கடவுளாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இவ்விழாவானது தொடர்ந்து நடைபெற்றும் வந்ததெனவும் தெரிகிறது. இதற்கு சான்றாக

“காமவேள் அம்பின் தொழில் வீற்றிருந்த நகர்”

(பரிபாடல் 18:26-27)

இந்திரவிழா

இந்திரனைப் பற்றிய குறிப்புகளானது சங்க நூல்களில் சொற்ப அளவிலேயே நமக்கு கிடைக்கின்றன. இதற்கு சான்று தரும் விதமாக ஐங்குறுநூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்வரியானது

“இந்திர விழாவிற் பூவின் அன்ன” (ஐங்குறு 62)

ஆகும். இவ்விழாவை பற்றிய செய்திகளை சங்ககாலத்திற் பின் எழுந்த நூலான சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலை ஆகியவற்றில் அரசு விழாவாக கொண்டாடப்பட்டிருப்பதால் இவ்விழா தொடர்ந்து நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

பங்குனி விழா

பங்குனி விழா சோழர்களின் தலைநகராக விளங்கிய உறையூரில் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது.

“வென்று எறி முரசின் விறற் போர்ச் சோழர்
இன்கடுங் கள்ளின் உறந்தை ஆங்கண்
வருபுனல் நெரிதரும் இசுகரைப் பேரியாற்று
உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்
பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்”

(அகம் 137)

இன்றும் பங்குனி விழா தமிழகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறது.

விழாக்கள் பற்றியச் செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன.

நடுகல் வழிபாடு

இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுக்கும் முறையினைத் தொல்காப்பியர்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல்” (புறம்:5)

என்று விளக்குவார்.

தொல்குடி மக்களின் வழிபாடு நடுகல் வழிபாடாகவும், வீரநிலை வழிபாடாகவும் விளங்குகிறது. போரில் இறந்த வீரரைத் தம் மரபைக் காக்கும், தெய்வமாகக் கருதி வழிபாடு நடத்தினர். அதற்கு இறந்தவரின் பெயரைப் பொறித்து, வரலாற்றைப் பதிவு செய்தல், மயிற்பீலியை அணிவித்தல் போன்ற சடங்கு முறைகளைச் செய்துள்ளதாக அகநானூறு சான்று பகர்கின்றது.

**“பெயரும் பீடும் எழுதி யதர்தொறும்
பீலிகூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்”** (அகம்., 67:8-10)

என்று தொல்குடி மக்களின் வழிபாடு, போரில் இறந்த மறவர்களின் நினைவாகக் கொண்டு நடுகல் வழிபாடு நிகழ்த்தியுள்ளனர்

தமிழரின் நம்பிக்கைகள்

மனித வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள நம்பிக்கைகள் மிகப்பல. இந்த நம்பிக்கைகளே தனிமனித வாழ்வையும் ஒரு சமுதாய வாழ்வையும் நடத்திச் செல்வனவாக விளங்குகின்றன.

மனிதன் இயற்கையின்தாக்கத்திற்கு மிகுதியாக ஆட்பட்டிருந்த அறிவு வளர்ச்சியின் தொடக்க நிலையிலே, நம்பிக்கைகள் தோன்றின எனலாம்.

சனி கோள்களுள் ஒன்று. அதன் பார்வைக்கு ஆளாவோர் இன்னல்களுக்கு ஆளாவர். எனினும் சனியின் ஊர்தியான காக்கை கரைதலால் விருந்தினர் வருவர் என்ற நற்செய்தியை அறிவிப்பதாக நம்புகின்றனர்.

விருந்தினர் வருவர் என்று காக்கை கரைந்ததாகக் கூறும் குறுந்தொகைப் பாடலொன்றுள்ளது.

**“பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”** (குறுந்:210:5,6)

தலைனுடன் தலைவி உடன் போக்காய்ச் சென்றுவிட்டாள் என்பதை அறிந்து வருந்தும் நற்றாய் தலைவனும் தலைவியும் திரும்பி வந்ததும் மணம் முடித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள் காக்கை அதற்கு

நல்நிமித்தமாக கரையும்படி வேண்டுகிறாள் அவ்வாறு கரைந்தால் பலிக்கடன் தந்து மகிழ்வுறுத்துவதாகவும் கூறுகிறாள்.

மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை!
யன்புடை மரபினின் நின்கிளையொட ஆரப்
பச்சூன் பெய்த பைந்நிணைவல்சி

.....
அஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே”

(ஐங்குறு., 391)

காக்கை கரைவதை எள்ளக்கூடாது என நம்பினர். கூகை குழறுதல் நாட்டிற்கு வரும் அழிவை உணர்த்தும் தீய நிமித்தமாக நம்பியதாக இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

பல்லி ஒலித்தலை நிமித்தமாகக் கருதுதல் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை தமிழ் மக்களிடம் இருக்கும் ஒரு வழக்கமாகும். சங்க இலக்கியத்தில் பல்லியின் ஒலி நன்னிமித்தமாகக் கூறப்படுகின்றது.

கண்கள் துடிப்பதை வைத்து நன்மை தீமை நிகழப்போவதை உணர்ந்தனர். பெண்களின் இடக்கண் துடிப்பின்

“நுண் ஏர் புருவத்த கண்ணும் ஆடும்”

(ஐங்குறு 218)

அது நல்ல நிகழ்வின் அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டது. பிறர் தற்செயலாகப் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சினை வைத்துக் கணிப்பது ‘விரிச்சி’ எனப்பட்டது. பயணத்தின்போது இடையில் தற்செயலாக நிகழும் காட்சிகளைக் காண நேரும்போது, அந்நிகழ்வுகளைக் கொண்டு கணிப்பது நிமித்தங்கள் எனச் சுட்டப்படுகிறது. இதில் நல்நிமித்தமும் தீ நிமித்தமும் உண்டு.

தமிழர் பண்பாடு

பழந்தமிழர் பண்பாடு மிக உயர்ந்தது. உலகமெல்லாம் பாராட்டிப் பின்பற்றக் கூடியது. தமிழ் மக்கள் உலகத்தை ஒன்றென்று கருதினர். உலகமக்களை ஒரே குலத்தவராக எண்ணினர். இத்தகைய உயர்ந்த பரந்த நோக்கம் தமிழர்களின் ஒப்பற்ற பண்பாட்டிற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இதனை,

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்;

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
 நோதலும் தணிதலும் அவற்றோகரன்ன,
 சாதலும் புதுவ கன்றே! வாழ்தல்
 இனிதென என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
 இன்னாது என்றலும் இலமே;”

(புறம் பா.எ.192)

என்றவாறு அறியலாம். எல்லா ஊர்களும் எம்முடைய சொந்த ஊர்கள் எல்லா மக்களும் எம்முடைய உறவினர்கள். எம்முடைய நன்மையும் தீமையும் பிறரால் வருவன அல்ல. யாம் இன்புறுவதும் துன்புறுவதும் கூட அவைபோலத்தான். சாவு ஒரு அதிசயமன்று. ஆகையால் இவ்வுலக வாழ்வு இனிமையானது என்று மகிழ்வுறமாட்டோம். வெஞ்சினத்தால் இவ்வாழ்வு துன்பமுடையது என்று வெறுக்கவுமாட்டோம். இதுவே தமிழர்களின் தனித்த பண்பாட்டை விளக்கப் போதுமானதாகும்.

“தமிழ்ப் பண்பாடு முதன்மையானது. ஆரியர் வருமுன் எல்லாத் துறையிலும் தலைசிறந்த நாகரிகமும் பண்பாடும் உடையவராய் இருந்தனர் என்பது பாவணர் கூற்றாகும்”⁴

தமிழரின் வீரம்

தமிழர்களின் ஒப்பற்ற வீரத்தைப் பற்றி உரைக்கும் பாடல்கள் பலவுண்டு. வீரம் என்றால் இளைத்தவர்களை இன்னலுக்கு ஆளாக்கித் தான்மட்டும் இன்புற்று வாழ்வதன்று. மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தான் ஆற்றலுடையவன் என்பதை அறிவித்துக் கொள்ளுவதன்று. தான் கொண்ட கொள்கையிலே உறுதியுடன் நின்றல் தான் செய்யத் தொடங்கிய செயல்களை அஞ்சாமல் முயற்சியுடன் செய்து முடித்தல். தன்மானத்திற்கு இழுக்கு வராமல் தன் செயலிலே வெற்றியடைதல், தன்னைக் கராணமின்றித் தாழ்த்திப் பேசுவோர் நாணும்படி அவர் செருக்கைச் சிதைத்தல் இவை வீரத்தின் இயல்பு. இத்தகைய சிறந்த வீரம் உடையவர்களே இந்நாட்டுத் தமிழ்மன்னர்கள்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாட்டு ஒன்றே இவ்வுண்மையை விளக்கப் போதுமானதாகும். இவன் வீரத்திலே மிகுந்த வேந்தன் மட்டும் அன்று; செந்தமிழ்ப் புலவனாகவும் சிறந்திருந்தான் எடுத்துக்காட்டாக,

“உறுதுப்பு அஞ்சாது, உடல்சினம் செருக்கிச்

இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே”

(புறம் ப.எண்.72)

என்ற பாடல் அமைகிறது. படைபலத்தால் இகழ்துரைத்த வேந்தர்களுடன் வீரப்போர் புரிவேன் அவர்கள் சேனைகள் சிதையத் தாக்குவேன். அவர்களுடைய முரசுகளுடன் அவர்களையும் சிறைபிடிப்பேன். இப்படிச் செய்யேனாயின் என் குடை நிழலிலே இருப்பவர்கள் கிராமங்கள் போய்த் தங்குவதற்கு வேறு இடங்காணாமல் எமது அரசன் கொடுங்கோலன் என்று என்னைத் தூற்றிடும் கொடியவனாவேன் என்று என்னைத் தூற்றிடும் கொடியவனாவேன். உலகம் உள்ளவரையிலும் மாறாத புகழுடைய மாங்குடி மருதனைத் தலைமையாகக் கொண்ட புலவர்கள் என்னுடைய நாடடைப் புகழ்ந்து பாடாமல் புறக்கணிப்பார்களாக. இருக்கின்றவர்களுக்கு எதையும் கொடுக்க முடியாத வறுமையையும் யான் எய்துவேனாக” என்ற பாடலால் நெடுஞ்செழியனின் வீரமும், நேர்மையும் புலவர்களுடைய பெருமையும் காணப்படுகின்றன. அறப்போர்

தகுந்த காரணமின்றிப் பண்டைத்தமிழ் மன்னர்கள் போரிலே தலையிடமாட்டார்கள். தங்கள் குடிகளைத் துன்புறுத்தும் கொடுங்கோல் வேந்தர்களின் மேல் போர் தொடுப்பார்கள் சேனைகளின் பெருக்கால் செருக்கடைந்து தங்களைப் பழிக்கும் மன்னர்கள் மேல் படையெடுப்பார்கள்.

அக்காலத்திலே போரால் பொதுமக்களின் உயிருக்கு ஆபத்தேற்படுவதில்லை. படைகளும் பண்டங்களும் தான் போர்க்களத்திலே பாழாகும். பொதுமக்களுக்கு அறிவித்த பின்னரே போர் செய்வதிலும் அவர்கள் அறநெறியைப் போற்றி வந்தனர் என்பதை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்,
எம்அம்பு கடிவிடுதும், நுன்அரண் சேர்மின் என

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை, மறத்தின
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
எங்கோ, வாழிய குடுமி” (புறம்.,9)

‘பசுக்களே, பசுவின் தன்மையையுடைய பார்ப்பனர்களே, பெண்களே, மரபு நோய் உள்ளவர், இறந்த முன்னோருக்குக் கடன் செலுத்தும் குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர், எமது அம்பை விரைவிலே விடப் போகிறோம். ஆகையால் உங்கள் உயிருக்குப் பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடிச் செல்லுங்கள். இவ்வாறு நெறியைக் கூறும் கொள்கையை உடையவன் நீ, சிறந்த வீரத்தையும் உடையவன் நீ, பகைவர்களைக் கொல்லும் யானையின் மீது பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடி, வானத்திலே நிழலைச் செய்யும்படியான சிறப்புடைய எமது மன்னனே, நீ வாழ்க’ என்று வாழ்த்துகிறார் ஆசிரியர். இதனையே, “அறநெறி பிறழாத போர்முறையை அரசர் கடைப்பிடித்தனர்”² இரவில் போர் நிறுத்தம், எளியார், கருவியில்லார் முதலியோரைத் தாக்காமை, புறப்புண் நாணல் முதலிய போர் அறங்களைக் கடைப்பிடித்தனர். என்று தேவநேயப்பாவணர் கூறுகிறார். ஒழுக்கம் தவறாமை

ஒழுக்கத்திலிருந்து தவறி நடந்தால் தமக்குத் தீங்கு நேரிடும் என்பதை உணர்ந்து, அறிவுடையோர் அவ்வொழுக்கத்திலிருந்து எப்போதும் தவறமாட்டார்கள் என்பதை வள்ளுவர்,

“ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர் இழுக்கத்தின்
ஏதம் படுபாக் கறிந்து” (குறள்: 136)

என ஒழுக்கம் குறித்து விளக்கமளிக்கின்றார். பண்டைத் தமிழர்கள் நல்லொழுக்கத்தில் சிறந்து விளங்கியவர்கள் உயிரினும் சிறந்தது ஒழுக்கமே என்ற உண்மையை உணர்ந்திருந்தனர். அறநெறிக்கு மாறான செயல்களில்

பொய்கூறாமை

ஒருவன் தன் மனதில் பொய்யை நினைக்காமல் நடப்பவனாக இருந்தால் உலகத்தவர் மனதில் எப்போதும் நிலைத்திருப்பான்.

“வலம்படு வான்கழல் வயவர் பெரும
நகையினும் பொய்யா வாய்மைப் பகைவர்
புறஞ்சொற் கேளாய் புரைதீர் ஒண்மைப்”

(பதிற்ற., 70:11-13)

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் விளையாட்டாகவேனும் பொய் சொல்லாத வாய்மை உடையவன். பகைவர் புறத்தே தன்னைப் பழித்தார் என்று கூறினும், அதனைக் கேட்டுச் சினவாத குற்றமற்ற சிறந்த அறிவினையும் உடையவன் எனக் கபிலர் பொய் கூறாமை குறித்துத் தம் பாடல் வழி உணர்த்துகிறார்.

இரந்தும் கற்றல்

கற்றல் என்பது எல்லாக் காலங்களிலும் அனைத்து மக்களிடமும் மிக முக்கியமானதாகவே கருதப்படுகிறது.

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன” (தொல்நூற் 972: 28)

கல்வி கற்பது என்பது, தொல்காப்பியம் முதல் உயர்ந்தோர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பதைக் காலந்தோறும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. கல்வியைக் கற்பதில் சிலருக்குக் கட்டுப்பாடுகள் வைத்துள்ளமையை,

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்,
பிற்றைநிலை முனியாது, கற்றல் நின்றே” (புறம் பா.எ.183)

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் மூலம் அறியலாம்.

பண்டமாற்று முறை

ஐவகை நிலங்களிலும் பண்டமாற்று முறை வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது மிக உயர்ந்த பொருள்களைப் பெறுவதற்கு மட்டுமே சங்ககால மக்கள் காசுகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பண்டமாற்றுமுறை நடந்த காலத்தில் பொருள்களுக்குப் பதிலாக காசுகளும் பெற்றனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன.

குறிஞ்சித் திணையில் கலை

உலகம் முழுவதும் மொழித்தேவையின்றி மாந்தரின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பவை கலைகளே. அவை முறையே குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை,

நெய்தல், பாலை என ஐந்திணைகளிலும் தமிழர்கள் கலைகள் பரவலாக எங்கும் பரந்து கிடந்துள்ளன. குறுந்தொகையில், திணைவாரிக் கலைகள் பரிவியிருந்ததைப் பற்றிக்காணலாம்.

குன்றக் குறவனது நிலத்தில் பொன்போன்று விளைந்த திணைக்கதிர்களை இறைவனுக்குப் பலிப்பொருளாக இட்டது என்பதை அறியாது. அதன் செழுமை கண்டு பறவைகள் உண்டன. தெய்வம் ஏறி ஆடுகின்ற வெறியாட்டு ஆடுமகள் போல விளங்கியது... என உவமேயத்துடன் உரைக்கின்றார் நக்கீரர்(குறுந்.பா.எ.105)

முல்லைத்திணையில் கலைகள்

யாழ்ப்பாணர்கள் படுமலைப் பண்ணிணை வாசிக்கும் இசையானது மேகத்து, எழுகின்ற சுரத்தைத் தன்கண் கொண்ட நல்ல ஓசை போலச் செவியில் விழ, தோழி, தலைவன் தோளில் துஞ்சி இன்பம் தருவதால் வாழும் நாளாகக் கருதுகிறாள். தலைவி என்கிறாள்.

வேந்தர் புனையகத்து, அவரவர்க்குரிய பாணர்கள் உடனிருந்து தலைவன் தலைவியர்க்கு இன்பம் மிகுமாறு வாசிக்கம் மரபு அந்தநாளில் இருந்தது படுமலைப் பண் என்பது, பாலைப் பண் பன்னிரண்டுள் ஒன்று தத்தம் குரலைக் கொண்டு பாடப்படுவது. மேட்டு நிலத்தில் பெய்யும் மழை, படுமலைப்பண் போன்றதாக உவமமாகிப் பொருள் உரைத்தலும் கூடும். (குறுந்.பா.எ.323)

மருதத்திணையில் கலைகள்

பெரும்புதுமனாரின் பாடலில்,கழைக் கூத்தர்களின் மூங்கிலின்மேல் கட்டிய கயிற்றின்மேல் ஏறி நின்று ஆடும்போது கொட்டப்படும் பறைஒலி, ஆரியர்களின்கூத்து வகைக்குப் பயன்படுத்தப்படும் கருவி ஆகும். விலக்கு உறுப்புகள் பதினான்கனுள் ஒன்றாகிய சேதம் என்பது இருவகை என்றும், அதன் ஒருவகையே ஆரியக்கூத்து என்றும் அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவார். (குறுந்.பா.எ.31)

மாட்சிமை பொருந்திய தகுதியுடைய என் தலைவன் வீரர்கள் கூடி எடுக்கும் வில்விழாவின் போது, மகளிர் தத்தமக்குரிய மள்ளரைத் தழுவினாடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தின் கண்ணும், இவையல்லாத பிற

இடத்தும் தேடியும் காணக் கிடைத்திலேன் என்று ஆதி மந்தி கூறுவதைக் காணலாம்.

மகளிர் தமக்குரிய ஆடவரைத் தழுவி ஆடும் கூத்து 'துணங்கைக் கூத்து' எனப்படும். ஈண்டு பரத்தையரோடு ஆடும் கூத்து துணங்கை எனப்பட்டது.

நெய்தல் திணையில் கலைகள்

இயலும் தேரிணை உடைய கடறகரைப் பகுதித் தலைவனே, நெய்தல் மணற்பரப்பி வண்டல் பாவையைக் கண் துயிலச் செய்து, நீ இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தேன். ஆரல் மீனை உண்ட நிறைவயிற்றுடைய நாரைகள் என் மகளாகிய வண்டல் பாவையின் நெற்றியினை மிதித்துச் செல்லும் பொழுது சாய்ந்தமையால், நானும் தலைவியும் செல்வதற்று அவளை என்னுடன் செல்லுமாறு நீயே ஏவுவாயாக எனத் தோழி தலைவனை நோக்கி உரைக்கின்றாள். இதில் வண்டற்பாவை செய்யும் கலையைப் பார்க்க முடிகிறது. (குறுந்.பா.எ.114)

பாலைத் திணையில் கலைகள்

ஒருக்கண் மாக்கிணையை இயக்குகின்ற தாளதையுடைய பாணர் முதலிய இரவலர்களைப் பாதுகாக்கின்ற அரசனின் அதலை என்னும் குன்றத்தை உடையவன் தலைவன் என்கிறது மோசிகீரனாரின் பாடல். கிணைப்பறையை வாசிக்கும் கலையை பாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது. (குறுந்.பா.எ.59)

முடிவுரை

மனிதனை நல்வழியில் பண்படுத்தும் செயல்கள் அனைத்தும் பண்படாயிற்று. பண்டைத் தமிழர்கள் பண்பட்ட வாழ்வினை பண்பாடுடன் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களைக் கொண்டு பண்பாடு, உணவு, ஆடை, விருந்தோம்பல், பிறர்நலம் பேணல், கள்ளுண்ணுதல், விழாக்கள், வழிபாடு, நம்பிக்கைகள், பண்டமாற்றுமுறை, கலைகள், கடவுள் நம்பிக்கை, அட்டில் சாலை போன்றவைகளை அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சீ.பக்தவச்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்.150-152
2. ஞா.தேவநேயப் பாவணர், பழந்தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், ப.250
3. ஞா.தேவநேயப் பாவணர், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்த் திறனாய்வாளர்கள், ப.323.
4. ஞா.தேவநேயப் பாவணர், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்த் திறனாய்வாளர்கள், ப.323.

